

Rome vestigt het gezicht – nummer negen

Het verwerpen van de fundamenteën: de controverse rond 'het dagelijkse' en de gevolgen van het ontkennen van de waarheid in de adventistische profetie

Jeff Pippenger
2024-08-21

Wij behandelen thans de profetische lijn van de geschillen binnen de adventgeschiedenis die hebben plaatsgevonden met betrekking tot de verschillende symbolen van Rome. Wij behandelen thans „het gedurige” in het boek Daniël. Dat geschil vertegenwoordigt een verwerping van de fundamenteën van het adventisme, de verwerping van het gezag van de Geest der Profetie, en de verwerping van de boodschapper die door God was uitgekozen. Het verwerpen van het werk van Miller vertegenwoordigt eveneens een verwerping van het onderricht dat door hemelse engelen aan Miller was gegeven, die Miller leidden tot zijn begrip van de boodschap die voortkwam uit de toename van kennis toen het boek Daniël in 1798 werd ontzegd.

Zij die de waarheid verwerpen die de macht (het heidense Rome) aanwijst welke in de Tweede Brief aan de Thessalonicenzen de openbaring van de pauselijke macht tegenhield, tonen daardoor dat zij de waarheid niet liefhebben; en omdat zij de liefde tot de waarheid verwerpen, ontvangen zij de leugen. De leugen brengt op haar beurt een krachtige dwaling over hen. De leugen is de oorzaak, en de krachtige dwaling die zij ontvangen is het gevolg. Het gebrek aan liefde voor de waarheid is hun drijfveer. De leugen vertegenwoordigt de keuze voor een pluralistische aanvaarding van de bijbelse leer, in tegenstelling tot hen die in absolute waarheid geloven. Daarom wordt Jesaja's voorstelling van Paulus' krachtige dwaling weergegeven als dwalingen, en niet eenvoudig als een dwaling. De andere groep bestaat uit hen die de waarheid wél liefhebben, het uitgangspunt van absolute waarheid aanvaardden, en door Jesaja worden aangeduid als degenen die beven voor Gods woord.

Zo zegt de HEERE: De hemel is mijn troon en de aarde is de voetbank van mijn voeten; waar is dan het huis dat gij voor Mij zoudt bouwen, en waar de plaats van mijn rust? Want al die dingen heeft mijn hand gemaakt, en al die dingen zijn geworden, spreekt de HEERE; maar op dezen zal Ik zien, op hem die arm is en van een verbrijzelde geest, en die voor mijn woord beeft. Wie een rund slacht, is als iemand die een mens doodslaat; wie een lam ten offer brengt, als iemand die een hond de nek breekt; wie een spijsoffer offert, als iemand die zwijnenbloed offert; wie reukwerk brandt, als iemand die een afgod zegenet. Ja, zij hebben hun eigen wegen verkoren, en hun ziel schept behagen in hun gruwelen. Daarom zal ook Ik hun wanen verkiezen en hun vresen over hen doen komen; omdat niemand antwoordde toen Ik riep, zij niet hoorden toen Ik sprak, maar deden wat kwaad was in mijn ogen, en verkozen wat Mij niet behaagde. Hoort het woord des HEEREN, gij die voor zijn woord beeft: Uw broeders die u haten, die u verstoten om mijns Naams wil, zeiden: Laat de HEERE verheerlijkt worden; maar Hij zal verschijnen tot uw vreugde, en zij zullen beschaamd worden. Jesaja 66:1–5.

Zij die beven voor Gods Woord, zijn de verstotenen van Israël, die in de laatste dagen degenen zijn die als de banier worden voorgesteld.

En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en de verdrevenen van Israël bijeenbrengen, en de verstrooiden van Juda vergaderen uit de vier hoeken der aarde. Jesaja 11:12.

God maakt duidelijk dat Hij het is die het huis heeft gemaakt waarvan de klasse die verdorven offers brengt, beweert dat zij het gemaakt heeft. Op dat huis vertrouwen zij wanneer zij verkondigen: „de tempel des HEEREN, de tempel des HEEREN, de tempel des HEEREN zijn deze.”

Ga in de poort van het huis des HEEREN staan, en verkondig daar dit woord, en zeg: Hoort het woord des HEEREN, gij allen van Juda, die door deze poorten binnengaat om den HEERE te aanbidden. Zo zegt de HEERE der heerscharen, de God van Israël: Betert uw wegen en uw handelingen, en Ik zal u in deze plaats doen wonen. Vertrouwt niet op leugenachtige woorden, zeggende: Des HEEREN tempel, des HEEREN tempel, des HEEREN tempel zijn deze. Jeremia 7:2–4.

Zij die op leugenachtige woorden „vertrouwen”, zijn degenen die een leugen geloven. Het huis dat de Heere bouwde, werd opgericht op het fundament dat Hijzelf eveneens gelegd had. De klasse die weigerde te antwoorden toen God riep, koos haar eigen wegen en schepte behagen in gruwelen. Zij kozen „wegen” en „gruwelen” in het meervoud, terwijl Jeremia verklaarde dat er slechts één weg was om daarop te wandelen.

Zo zegt de HEERE: Staat op de wegen en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en wandelt daarop; zo zult gij rust vinden voor uw zielen. Maar zij zeggen: Wij zullen daarop niet wandelen. Ook heb Ik wachters over u gesteld, zeggende: Luistert naar het geluid van de bazuin. Maar zij zeggen: Wij zullen niet luisteren. Daarom, hoort, gij volken, en weet, o gemeente, wat onder hen is. Hoor, o aarde: zie, Ik zal onheil brengen over dit volk, namelijk de vrucht van hun gedachten, omdat zij naar Mijn woorden niet hebben geluisterd, noch naar Mijn wet, maar die verworpen hebben. Waartoe komt tot Mij wierook uit Scheba, en de welriekende kalmoes uit verre landen? Uw brandoffers zijn niet welgevallig, noch zijn uw slachtoffers Mij aangenaam. Jeremia 6:16–20.

In hoofdstuk vijftien noemt Jeremia de boze gemeente, die niet wilde horen hoewel zij oren had, de „vergadering der spotters”. Aan deze gemeente werd een „wachter” gegeven zowel in de geschiedenis van de boodschappen van de eerste en de tweede engel, als opnieuw in de geschiedenis van de derde engel, maar zij weigerden te wandelen op de goede weg, dat zijn de oude paden. In plaats daarvan wandelden zij in de „wegen”. Om deze reden stelt Jesaja vast dat God menigerlei dwalingen zal verkiezen, omdat zij een veelheid van valse paden verkozen boven de absolute weg van de oude paden. Evenals in het getuigenis van Jesaja wordt de aanbedding van de vergadering der spotters door de Heere verworpen. Zuster White verbindt Jesaja’s veelheid van dwalingen rechtstreeks met Paulus’ krachtige dwaling, en zij plaatst die in de context van de verwerping van de fundamentele waarheden, het fundament waarop de Heere Zijn huis heeft gebouwd en bouwt.

Hij die onder de oppervlakte ziet, die de harten van alle mensen doorgrondt, zegt van hen die groot licht hebben gehad: 'Zij zijn niet bedroefd en ontzet vanwege hun zedelijke en geestelijke toestand.' Ja, zij hebben hun eigen wegen verkozen, en hun ziel verlustigt zich in hun gruwelen. Ik zal ook hun dwalingen verkiezen, en zal hun vrezes over hen doen komen; omdat, toen Ik riep, niemand antwoordde; toen Ik sprak, hoorden zij niet; maar zij deden wat kwaad was in Mijn ogen, en verkozen dat waarin Ik geen behagen had.' 'God zal hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen zouden geloven,' omdat zij 'de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen, om behouden te worden,' 'maar behagen hebben gehad in de ongerechtigheid.' Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonicenzen 2:11, 10, 12.

„De hemelse Leraar vroeg: 'Welke sterkere misleiding kan het verstand verblinden dan de schijn dat u op het juiste fundament bouwt en dat God uw werken aanneemt, terwijl u in werkelijkheid vele dingen naar werelds beleid verricht en tegen Jehovah zondigt? O, het is een groot bedrog, een begoochelende misleiding, die bezit neemt van het denken wanneer mensen die eens de waarheid hebben gekend, de vorm van godsvrucht verwarren met haar geest en kracht; wanneer zij menen dat zij rijk zijn en verrijkt met goederen en aan niets gebrek hebben, terwijl zij in werkelijkheid aan alles gebrek hebben.'”

“God is niet veranderd ten aanzien van Zijn getrouwe dienstknechten die hun klederen onbevlekt bewaren. Maar velen roepen: 'Vrede en veiligheid,' terwijl een plotseling verderf over hen komt. Tenzij er grondige bekering plaatsvindt, tenzij mensen hun hart verootmoedigen door belijdenis en de waarheid aannemen zoals zij in Jezus is, zullen zij de hemel nooit binnengaan. Wanneer de reiniging in onze gelederen zal plaatsvinden, zullen wij niet langer in gerustheid rusten, ons erop beroemend dat wij rijk zijn en verrijkt met goederen, en aan niets gebrek hebben.

„Wie kan naar waarheid zeggen: 'Ons goud is in het vuur beproefd; onze klederen zijn onbevlekt door de wereld'? Ik zag onze Leraar wijzen op de gewaden van zogenoemde gerechtigheid. Terwijl Hij die afnam, legde Hij de verontreiniging daaronder bloot. Toen zei Hij tot mij: 'Kunt u niet zien hoe zij hun verontreiniging en verdorvenheid van karakter op schijnheilige wijze hebben toegedekt? "Hoe is de getrouwe stad tot een hoer geworden!" Het huis van Mijn Vader is gemaakt tot een huis van koophandel, een plaats vanwaar de goddelijke tegenwoordigheid en heerlijkheid zijn geweken! Daarom is er zwakheid, en ontbreekt het aan kracht.'” Testimonies, deel 8, 249, 250.

In de passage wordt Jeremia's vergadering van spotters aangeduid als Laodiceeërs, die dwaze maagden zijn.

„De toestand van de Kerk, voorgesteld door de dwaze maagden, wordt ook aangeduid als de Laodiceïsche toestand.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

De dwaze maagden openbaren hun gebrek aan olie bij de komst van de Middernachtsroep, wanneer zij een misleiding ontvangen die overeenstemt met hun eigen eerdere keuze welke weg zij zouden inslaan, terwijl zij de oude paden van Jeremia verwerpen. De oude paden zijn de plaats waar rust en verkwikking te vinden zijn, en die rust en verkwikking is de late regen.

„Mij werd gewezen op de tijd waarin de boodschap van de derde engel ten einde liep. De kracht van God had op Zijn volk gerust; zij hadden hun werk volbracht en waren voorbereid op het uur van beproeving dat vóór hen lag. Zij hadden de late regen ontvangen, of verkwikking van de tegenwoordigheid des Heeren, en het levende getuigenis was herleefd. De laatste grote waarschuwing had overal geklonken, en zij had de bewoners der aarde, die de boodschap niet wilden aannemen, in beroering gebracht en met toorn vervuld.” Early Writings, 279.

Juist tijdens de uitstorting van de Heilige Geest wordt de krachtige dwaling uitgestort over de dwaze Laodiceaanse maagden die de waarheid niet liefhebben en daarom verkozen een leugen te geloven in plaats van de waarheid. De verwerping van de waarheid wordt gelijkgesteld met de verwerping van de wet, want Gods wet is belichaamd in Zijn profetische regels.

„Openbaring is niet de schepping of uitvinding van iets nieuws, maar de openbaarmaking van datgene wat, totdat het werd geopenbaard, voor mensen onbekend was. De grote en eeuwige waarheden die in het evangelie vervat zijn, worden geopenbaard door ijverig onderzoek en door ons voor God te verootmoedigen. De goddelijke Leraar leidt het denken van de ootmoedige zoeker naar waarheid; en door de leiding van de Heilige Geest worden de waarheden van het Woord aan hem bekendgemaakt. En er kan geen zekerder en doeltreffender weg tot kennis zijn dan op deze wijze geleid te worden. De belofte van de Heiland luidde: ‘Maar wanneer Die gekomen zal zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden.’ Door de mededeling van de Heilige Geest worden wij in staat gesteld het Woord van God te verstaan.

„De psalmist schrijft: ‘Waarmee zal een jongeman zijn pad zuiver houden? Door dat in acht te nemen overeenkomstig Uw woord. Met mijn gehele hart heb ik U gezocht; laat mij niet afdwalen van Uw geboden.... Open mijn ogen, opdat ik de wonderen van Uw wet aanschouwe.’”

„Wij worden vermaand de waarheid te zoeken als een verborgen schat. De Heer opent het verstand van de oprechte zoeker naar waarheid; en de Heilige Geest stelt hem in staat de waarheden van de openbaring te bevatten. Dit is wat de psalmist bedoelt wanneer hij vraagt dat zijn ogen geopend mogen worden om wonderlijke dingen uit de wet te aanschouwen. Wanneer de ziel hijgt naar de voortreffelijkheden van Jezus Christus, wordt het verstand in staat gesteld de heerlijkheden van de betere wereld te bevatten. Alleen met de hulp van de goddelijke Leraar kunnen wij de waarheden van het Woord van God verstaan. In de school van Christus leren wij zachtmoedig en nederig te zijn, omdat ons inzicht wordt gegeven in de verborgenheden van de godsvrucht.” Sabbath School Worker, 1 december 1909.

De boodschap of de methode van de late regen verwerpen, is de wet van God verwerpen. Wanneer Jeremia verklaarde dat „zij naar Mijn woorden niet hebben geluisterd, noch naar Mijn wet, maar haar hebben verworpen”, stemt hij overeen met Hosea.

Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis; omdat gij de kennis hebt verworpen, zal ook Ik u verwerpen, zodat gij voor Mij geen priester zult zijn; daar gij de wet van uw God hebt vergeten, zal ook Ik uw kinderen vergeten. Hosea 4:6.

De kennis die de dwazen verwerpen, is de vermeerdering van kennis, door Daniël aangeduid als plaatsvindend ten tijde van het einde. Ten tijde van het einde in 1798, en vervolgens opnieuw ten tijde van het einde in 1989, was er een vermeerdering van kennis die werd geformaliseerd door de boodschapper die God verkoos te gebruiken toen Hij het fundament legde voor elk van die twee parallelle generaties. Die fundamentele waarheden werden geordend volgens bepaalde bijbelse regels die werden geopenbaard aan de uitverkoren boodschappers van hun respectieve geschiedenissen, en die fundamentele waarheden zijn de oude paden van Jeremia, en zij zijn de waarheden die uiteindelijk de olie van de middernachtsroep- en de luide-roep-boodschappen vertegenwoordigen. De late regen brengt de boodschap van de Middernachtsroep voort in de geschiedenis van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend, en brengt daarna de luide-roep-boodschap voort in de geschiedenis van de inzameling van Gods andere kudde die zich nog in Babylon bevindt. De late regen is zowel een boodschap als de methodologie die de boodschap voortbrengt. Daniëls vermeerdering van kennis zet een beproevingsproces in drie stappen in gang.

En hij zei: Ga heen, Daniël; want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:9, 10.

Daniëls goddelozen zijn Matteüs' dwaze maagden, die ervoor kiezen hun Laodiceïsche toestand te behouden. Hun toestand openbaart zich in de derde stap van Daniëls drie beproevingen, wanneer zowel de wijzen als de goddelozen op de proef worden gesteld. De laatste beproeving is die waarin het oordeel wordt voltrokken, en beide klassen openbaren of zij de olie hebben.

“Ook leren deze gelijkenissen dat er na het oordeel geen genadetijd meer zal zijn. Wanneer het werk van het evangelie is voltooid, volgt onmiddellijk de scheiding tussen de goeden en de bozen, en het lot van elke groep ligt voor eeuwig vast.” *Lessen uit het leven van alledag*, 123.

De openbaring van het karakter bij de derde toets identificeert de aanbidders als óf een dwaze Laodiceër óf een wijze Filadelfiër. De laatste toets wordt voltrokken in samenhang met de boodschap van de late regen, die aan het licht is gebracht door de methodologie van de late regen. Het verwerpen van de methodologie van de late regen plaatst een ziel in de positie waarin zij de boodschap van de late regen niet kan begrijpen. De boodschap en de methodologie worden door Jesaja aangewezen als de laatste toets.

Wie zal hij kennis leren, en wie zal hij de leer doen verstaan? Hun die van de melk gespeend zijn, die van de borsten zijn weggetrokken. Want gebod moet op gebod zijn, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig. Ja, door stamelende lippen en in een andere tong zal hij tot dit volk spreken. Tot hen heeft hij gezegd: Dit is de rust, geeft de vermoeide rust; en dit is de verkwikking; toch hebben zij niet willen horen. Daarom was het woord des Heren hun: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig; opdat zij zouden gaan, achterover vallen, verbreïdeld worden, verstrikt raken en gevangen worden. Daarom, hoort het woord des Heren, gij spottende mannen, die over dit volk dat in Jeruzalem is, heerst. Omdat gij zegt: Wij hebben een verbond

met de dood gesloten, en met het dodenrijk zijn wij een overeenkomst aangegaan; wanneer de overvloeiende gesel doorgaat, zal hij ons niet treffen; want wij hebben leugen tot onze toevlucht gemaakt, en onder bedrog hebben wij ons verborgen. Daarom, zo zegt de Heere Heere: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen, een vast gegrondvest fundament; wie gelooft, zal niet haasten. En Ik zal het recht stellen tot richtsnoer en de gerechtigheid tot paslood; dan zal de hagel de toevlucht van de leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overstromen. En uw verbond met de dood zal tenietgedaan worden, en uw overeenkomst met het dodenrijk zal geen stand houden; wanneer de overvloeiende gesel doorgaat, dan zult gij daardoor vertrapt worden. Jesaja 28:9–18.

De „overstromende gesel” van de Bijbelse profetie is de voortschrijdende zondagswetcrisis die begint met de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten. Die dwaze, goddeloze Laodicezen die de „liefde tot de waarheid” niet bezitten en daarom de toename van kennis verwerpen, geloven dat de „overstromende gesel” „niet over” hen zal „komen”, want zij hebben onder andere ervoor gekozen een valse definitie te aanvaarden van een symbool van Rome in de Bijbelse profetie. Daardoor hebben zij een vals profetisch model voortgebracht op grond van hun eigen profetische fundament. Hun fundament is gebouwd op zand, dat een menigte van talloze verbrijzelde steentjes voorstelt. Het fundament van de wijzen is gebouwd op de ene Rots.

Naar de genade van God, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd, en een ander bouwt daarop voort. Maar ieder zie toe hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. Indien nu iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen; eens ieders werk zal openbaar worden; want de dag zal het aan het licht brengen, omdat hij door vuur geopenbaard wordt; en hoedanig eens ieders werk is, zal het vuur beproeven. 1 Korinthiërs 3:10–13.

De valse grondslagen worden tegenover het ware fundament gesteld, dat Christus Jezus is—de Rots. Het ware of valse fundament wordt geopenbaard in de laatste van Daniëls drie beproevingen. Het wordt „door vuur geopenbaard” — het vuur van de Boodschapper van het Verbond, die plotseling tot Zijn tempel zal komen. Dan wordt een klasse geopenbaard die een verbond met de dood heeft gesloten, en een klasse wordt geopenbaard die een verbond des levens heeft gesloten.

Zie, Ik zal Mijn bode zenden, en hij zal de weg voor Mijn aangezicht bereiden; en plotseling zal tot Zijn tempel komen de Heere, Die gij zoekt, namelijk de Engel van het verbond, in Wie gij uw lust hebt; zie, Hij komt, zegt de HEERE der heirscharen. Maar wie zal de dag van Zijn komst verdragen, en wie zal standhouden wanneer Hij verschijnt? Want Hij is als het vuur van een goudsmelter en als de zeep van de bleker. En Hij zal zitten als een smelter en reiniger van zilver; en Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen louteren als goud en als zilver, opdat zij de HEERE een offerande in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal de offerande van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen vanouds en als in vorige jaren. En Ik zal tot u naderen ten oordeel; en Ik zal een snelgetuige zijn tegen de tovenaars, en tegen de overspelers, en tegen hen die vals zweren, en tegen hen die de dagloner in zijn loon verdrücken, de weduwe en de wees, en die de vreemdeling zijn recht onthouden, en Mij niet

vrezen, zegt de HEERE der heirscharen. Maleachi 3:1–5.

De Boodschapper van het Verbond komt nabij ten oordeel wanneer het beproevingsproces van Daniël de derde beproeving bereikt en de wijzen en de goddelozen worden beproefd. Het drievoudige beproevingsproces van Daniël begint in de tijd van het einde, wanneer het boek Daniël wordt ontzegeld en de kennis toeneemt. De toename van kennis wordt tot klaarheid gebracht door het werk van de uitverkoren boodschapper die op een bazuin blaast. Die boodschapper wordt door Maleachi aangeduid als de „boodschapper” die „de weg bereidt” vóór de komst van de Boodschapper van het Verbond, die door vuur openbaart wie met Hem in verbond is getreden, of wie ervoor koos een verbond met de dood te sluiten. In de Milleritische geschiedenis kwam Christus plotseling tot Zijn tempel op 22 oktober 1844, een wegmerk dat voorafschaduwde op de spoedig komende zondagswet.

„De komst van Christus als onze hogepriester naar het allerheiligste, voor de reiniging van het heiligdom, zoals voor ogen gesteld in Daniël 8:14; de komst van de Mensenzoon tot de Oude van dagen, zoals voorgesteld in Daniël 7:13; en de komst van de Heer tot Zijn tempel, voorzegd door Maleachi, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en dit wordt ook uitgebeeld door de komst van de bruidegom tot de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Mattheüs 25.” The Great Controversy, 426.

De laatste van Daniël's drie beproevingen vindt plaats bij de spoedig komende zondagswet, wanneer de Boodschapper van het Verbond verschijnt om door vuur te openbaren wie een verbond met het leven of met de dood heeft gesloten, hetgeen in de context van de Levieten wordt geplaatst. Wanneer Maleachi de wijze en dwaze maagden van Matteüs beschrijft, die de Laodicenzen en Filadelfiërs van Johannes zijn, en de wijzen en goddelozen van Daniël, worden beide groepen door vuur beproefd, en openbaren zij vervolgens wie wel, en wie niet, een Leviet is.

De Levieten zijn het symbool van hen die getrouw standhielden in de twee opstanden van de gouden kalveren. De eerste opstand was die van Aäron, en de tweede was de opstand van Jerobeam. In beide voorstellingen vertegenwoordigden de Levieten de getrouwen, en beide voorstellingen leveren twee getuigenissen van de trouw van een groep die door de Levieten wordt voorgesteld ten tijde van de spoedig komende zondagswet. Aäron maakte een gouden kalf. Goud is het symbool van Babylon, en een kalf is een beeld van een beest. Vervolgens stelde hij een feest in, en het dwaze volk danste naakt rondom het kalf. Hun gehele opstand was gegrondvest op en gedreven door hun verwerping van Mozes, de uitverkoren boodschapper.

En Mozes zeide tot Aäron: Wat heeft dit volk u gedaan, dat gij zo'n grote zonde over hen gebracht hebt? En Aäron zeide: Laat de toorn van mijn heer niet ontbranden; gij kent dit volk, dat het tot het kwaad geneigd is. Want zij zeiden tot mij: Maak ons goden, die vóór ons uit zullen gaan; want wat deze Mozes betreft, de man die ons uit het land Egypte heeft opgevoerd, wij weten niet wat hem overkomen is. Toen zeide ik tot hen: Wie goud heeft, laat hij het afdoen. Toen gaven zij het mij; en ik wierp het in het vuur, en dit kalf kwam eruit tevoorschijn. En toen Mozes zag dat het volk ongebonden was; (want Aäron had het ongebonden gemaakt tot hun schande onder hun vijanden:) Toen stelde Mozes zich op in de poort van het leger, en zeide: Wie is vóór de HEERE? Laat hij tot mij komen. Toen verzamelden zich alle zonen van

Levi tot hem. En hij zeide tot hen: Zo zegt de HEERE, de God van Israël: Laat ieder zijn zwaard aan zijn zijde omgorden, en gaat heen en weer van poort tot poort door het leger, en doodt ieder zijn broeder, en ieder zijn metgezel, en ieder zijn naaste. En de kinderen van Levi deden naar het woord van Mozes; en er vielen van het volk op die dag omtrent drieduizend man. Exodus 32:21–28.

Zij die dansten, waren Laodicezen die „de schande van hun naaktheid” openbaarden, hetgeen de waarschuwing van de zesde plaag is, een waarschuwing omtrent de noodzaak de drievoudige samenstelling van het moderne Rome als de draak, het beest en de valse profeet juist te begrijpen. Die waarschuwing staat in scherpe tegenspraak tot Uriah Smiths particuliere uitleg, die de waarheden vernietigde die met de zesde plaag en Armageddon verbonden zijn.

Zij die hun Laodiceïsche toestand openbaarden, hadden het gezag van de uitverkoren boodschapper verworpen en gaven blijk van hetzelfde verwarde begrip als degenen die ervoor kiezen het satanische symbool van „het dagelijkse” te vereenzelvigen met het godvruchtige symbool van Christus’ heiligdomsdienst. Zij schreven hun verlossing toe aan een symbolische god, maar de god die zij verkozen te vereren was een symbool van de god van Egypte, en Egypte is een symbool van de draak. Evenals het Laodiceïsche Adventisme verwierpen zij de waarheid dat „het dagelijkse” een symbool is van het heidense Rome, de draak, en vereenzelvigden zij het satanische symbool met een symbool van Christus.

Mensenkind, richt uw aangezicht tegen Farao, de koning van Egypte, en profeteer tegen hem en tegen geheel Egypte; spreek en zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik keer Mij tegen u, Farao, koning van Egypte, de grote draak, die midden in zijn rivieren ligt, die gezegd heeft: Mijn rivier is van mijzelf, en ik heb die voor mijzelf gemaakt. Ezechiël 29:2, 3.

Aärons opstandelingen geloofden de leugen dat een symbool van de draak, voorgesteld door het gouden kalf, de god was die hen uit de slavernij van Egypte had verlost. Het Laodicese Adventisme gelooft de leugen dat een symbool van het heidense Rome (de draak), voorgesteld door „het dagelijks”, een symbool van Christus is, wiens werk het is de mensen te verlossen uit de slavernij van de zonde in Zijn bediening in het hemelse heiligdom. Ook zij verwierpen de uitverkoren boodschapper, evenals het Laodicese Adventisme deed in de controverse over de symboliek van „het dagelijks”.

In de eerste generatie (1844 tot 1888) van het Laodicese adventisme verwierpen zij Millers werk in het identificeren van de zeven tijden. In de tweede generatie (1888 tot 1919) begonnen zij met het proces van verwerping van de waarheid aangaande „het dagelijkse”. In hun derde generatie (1919 tot 1957) waren zij teruggekeerd tot het begrip van het afvallige protestantisme dat de rovers van uw volk Antiochus Epiphanes is. Op 11 september 2001 verwierpen zij de rol van de islam in de Bijbelse profetie, toen op die datum het derde wee kwam. Elk van die vier waarheden werd door Miller gehandhaafd en wordt voorgesteld op de twee tafelen van Habakuk, en elk daarvan zijn fundamentele waarheden die worden toegeschreven aan het werk van Miller, die Zuster White de „uitverkorene” noemt.

Jerobeams opstand begon bij het ontstaan van het noordelijke koninkrijk, dat bestond uit de tien stammen die Jerobeam tot hun eerste koning maakten. Jerobeam maakte twee gouden kalveren en plaatste er één in Bethel, dat huis van God betekent, en het andere in Dan, dat oordeel betekent. Samen vertegenwoordigen Bethel en Dan de combinatie van kerk (Bethel) en staat (Dan). En evenals bij Aarons opstand waren de kalveren van goud gemaakt, een symbool van Babylon, en beide waren een beeld van een beest. Evenals Aaron stelde Jerobeam een jaarlijks feest in en duidde hij de kalveren aan als de goden die Gods volk uit Egypte hadden verlost.

En Jerobeam zeide in zijn hart: Nu zal het koninkrijk wederkeren tot het huis van David. Indien dit volk opgaat om offeranden te brengen in het huis des HEEREN te Jeruzalem, dan zal het hart van dit volk zich weer wenden tot hun heer, tot Rehabeam, de koning van Juda; en zij zullen mij doden en terugkeren tot Rehabeam, de koning van Juda. Daarom pleegde de koning overleg en maakte twee gouden kalveren, en zeide tot hen: Het is te veel voor u om op te gaan naar Jeruzalem; zie, uw goden, o Israëel, die u uit het land Egypte hebben opgevoerd. En hij stelde het ene te Bethel, en het andere plaatste hij te Dan. En deze zaak werd tot zonde; want het volk ging heen om te aanbidden voor het ene, ja, tot Dan. Ook maakte hij een huis der hoogten, en stelde priesters aan uit de geringsten van het volk, die niet uit de zonen van Levi waren. En Jerobeam stelde een feest in in de achtste maand, op de vijftiende dag der maand, gelijk aan het feest dat in Juda was; en hij offerde op het altaar. Aldus deed hij te Bethel, offerende aan de kalveren die hij gemaakt had; en hij stelde te Bethel de priesters der hoogten aan, die hij gemaakt had. Zo offerde hij op het altaar dat hij te Bethel gemaakt had, op de vijftiende dag van de achtste maand, namelijk in de maand die hij uit zijn eigen hart bedacht had; en hij stelde een feest in voor de kinderen Israëls, en offerde op het altaar, en ontstak het reukwerk. 1 Koningen 12:26–33.

Jerobeam „bedacht in zijn eigen hart”, hetgeen het werk van Uriah Smith vertegenwoordigt bij de invoering van een „eigenmachtige uitleg” waarop hij zijn profetisch model kon bouwen. Jerobeam volgde het patroon van Aäron en gaf daardoor een onjuiste voorstelling van een god van Egypte als de ware God. De god die zowel Aäron als Jerobeam voortbrachten, was gebaseerd op een verkeerde toepassing van een symbool van Rome’s tweeledige natuur als een symbool van staatskunst en kerkkunst. Aäron en Jerobeam identificeerden beiden een beeld van de macht van de draak met de symboliek van een beeld van het beest. Zo vertegenwoordigen beide heilige geschiedenissen van opstand de grote beproeving van het volk van God, waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist. Die beproeving is volgens de inspiratie de beproeving van de vorming van het beeld van het beest.

De eerste controverse over het symbool van Rome als de rovers van uw volk, die haar weg vond naar de pionierskaart van 1843, betoogde dat Antiochus Epiphanes de rover was, in plaats van het feit dat de rovers Rome zijn. De eerste controverse stelde de laatste controverse voor over de rovers van uw volk die Rome zijn, waar nu wordt betoogd dat de Verenigde Staten de rovers zijn, en niet Rome. Antiochus is echter een symbool van de Verenigde Staten in de verzen tien tot en met vijftien van Daniël elf, zodat de leugen aan het begin en de leugen aan het einde over wie wordt voorgesteld, identiek zijn.

De duisternis en verwarring over wat Antiochus in de laatste dagen voorstelde, brengen verwarring voort omtrent het beeld van het beest, evenals de opstand van Aäron en Jerobeam dat deed. De verwarring omtrent het beeld van het beest doet zich juist voor op het ogenblik dat de grote beproeving voor het volk van God de vorming van het beeld van het beest is.

“De Heer heeft mij duidelijk getoond dat het beeld van het beest zal worden opgericht vóór het sluiten van de genadetijd; want het zal de grote beproeving voor het volk van God zijn, waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist. Uw standpunt is zulk een warboel van tegenstrijdigheden dat slechts weinigen erdoor misleid zullen worden.

“In Openbaring 13 wordt dit onderwerp duidelijk uiteengezet; [Openbaring 13:11–17, geciteerd].”

“Dit is de beproeving die het volk van God moet ondergaan voordat het verzegeld wordt. Allen die hun trouw aan God hebben bewezen door Zijn wet te onderhouden en te weigeren een valse sabbat te aanvaarden, zullen zich scharen onder de banier van de Heere God Jehovah en zullen het zegel van de levende God ontvangen. Degenen die de waarheid van hemelse oorsprong prijsgeven en de zondagsabbat aannemen, zullen het merkteken van het beest ontvangen.”
Manuscript Releases, volume 15, 15.

Toen zuster White Millers opvatting onderschreef dat „het gedurige” het heidense Rome vertegenwoordigt, verklaarde zij dat sinds 1844 „andere opvattingen”, in het meervoud, zijn omhelsd die „duisternis en verwarring” hebben voortgebracht. De verwarring die wordt veroorzaakt door onjuiste opvattingen over „het gedurige”, dat een symbool is van het heidense Rome, als de „rovers van uw volk”, brengt verwarring en duisternis teweeg met betrekking tot het onderscheid tussen Rome en het beeld van Rome.

De eerste en laatste controversen over een symbool van Rome deden zich voor tussen een voormalig verbondsvolk dat werd voorbijgegaan en een volk dat toen het nieuwe verbondsvolk van God aan het worden was. De controverse omvatte een onwil om zich te laten leiden door de gevestigde regels van de grammatica, want het woord „ook” in vers veertien werd door de protestanten afgewezen, waardoor zij beweerden dat de rovers dezelfde macht moesten zijn als die welke in de voorgaande verzen wordt voorgesteld.

Het vormde een verdraaiing van de Schriften wanneer Antiochus gedwongen werd de rovers te zijn. Het was een eigenmachtige uitlegging, want elke valse leer die zich tegen de waarheid verzet, is een eigenmachtige uitlegging. De controverse zelf werd een fundamentele waarheid, want zij werd vastgelegd op de pionierskaart van 1843. De bekrachtiging van de kaart door inspiratie bevestigde en bekrachtigde „de rovers” als een symbool van Rome, en vergrootte de ernst van de waarheid, want de leer verwerpen betekende zowel de fundamenten als het gezag van de Geest der Profetie verwerpen.

Het juiste begrip van de geweldenaars van uw volk als een voorstelling van Rome, toegevoegd aan het profetische model dat de engelen aan William Miller gaven, want het stemde overeen met het profetische model dat hij tot inzicht bracht en uiteenzette, namelijk dit: dat heidens en pauselijk Rome de grondslag vormden van al zijn profetische toepassingen.

Uriah Smiths particuliere uitleg, waarin hij de koning van het noorden in vers zesendertig van Daniël elf met Frankrijk identificeerde en vervolgens in vers veertig met Turkije, bestond uit twee onjuiste identificaties van de koning van het noorden. Smiths verwerping van de grondslagen in 1863 bracht een blindheid voort die hem verhinderde een uiterst fundamentele regel van de profetie te zien, namelijk deze: dat de profetie omstreeks de tijd van Christus de moderne geestelijke entiteiten afbeeldde die door de oude letterlijke entiteiten waren voorgesteld. Paulus onderwees deze waarheid uitdrukkelijk toen hij aangaf dat eerst het letterlijke kwam en daarna het geestelijke.

Maar niet het geestelijke was eerst, doch het natuurlijke, en daarna het geestelijke. 1
Korinthiërs 15:46.

Smith behoorde tot het verbondsvolk dat het afvallige protestantisme als Gods volk had vervangen, maar hij bevorderde hun opstand toen hij de zeven tijden verwierp en zijn kaart van 1863 invoerde. De toepassing van zijn persoonlijke uitleg bracht een vals begrip van Armageddon in Openbaring hoofdstuk zestien voort, hetgeen een verdere beproeving is aangaande het juiste begrip van Rome.

Met de eerste controverse over de rovers vertegenwoordigde Smith hen die betrokken waren geweest bij de eerste vervulling van de gelijkenis van de tien maagden. Zo vertegenwoordigt hij, met zijn persoonlijke opvatting van de koning van het noorden, een verbondsvolk dat tussen 1856 en 1863 werd voorbijgegaan, toen het de Laodiceese Kerk der Zevendedagsadventisten werd. Zoals bij de protestanten in de controverse over de rovers, negeerde Smith het grammaticale gezag van de passage, die hij met zijn particuliere uitleg verdraaide, omdat de koning van het noorden vanaf vers eenendertig tot vers vijfenveertig grammaticaal altijd en uitsluitend de pauselijke macht is.

Met de controverse omtrent „het dagelijks” werden door Willie White en A. G. Daniells leugens in de adventgeschiedenis ingevoerd om de oude protestantse opvatting te handhaven dat „het dagelijks” de heiligdomsdienst van Christus vertegenwoordigde. Die specifieke geschiedenis is in de Tafelen van Habakuk aangeduid, maar het is van belang kennis te nemen van het valse getuigenis dat verbonden was met de bevordering en bevestiging van de onjuiste opvatting; want het juiste begrip werd door Miller onderkend in de Tweede brief aan de Thessalonicenzen, waar het gaat om het contrast tussen hen die de waarheid liefhebben en hen die de leugen geloven.

De controverse over „het dagelijkse” voegt zich bij het regel-op-regel-inzicht dat de laatste controverse van Rome plaatsvindt in de tijd van de uitstorting van de Heilige Geest. Terwijl de Heilige Geest van boven wordt uitgestort, rijst er van beneden een macht op die bezit neemt van hen die haar aannemen als de kracht van God, hoewel zij een krachtige dwaling is.

„De twee grote machten die met elkaar in strijd zijn, zijn werkzaam, de ene van beneden, de andere van boven. Ieder mens staat onder de verborgen invloed van de een of van de ander, en zijn daden zullen het karakter openbaren van de bezieling waaruit zij voortkomen. Zij die met Christus verenigd zijn, zullen altijd in de lijnen van Christus werken. Zij die met Satan verbonden zijn, zullen werken onder de bezieling van hun leider, in verzet tegen de kracht en werking van de Heilige Geest. De wil van de mens wordt vrijgelaten om te handelen, en door het handelen wordt geopenbaard welke geest op het hart inwerkt. ‘Aan hun vruchten zult gij

hen kennen.” The 1888 Materials, 1508.

Het profetische contrast in de controverse over „het dagelijkse” is de identificatie van een symbool van de draak als een symbool van Christus. Degenen die de waarheid verwerpen, verwerpen tevens de rol van Miller, die deze waarheid ontdekte, en daarmee verwerpen zij de Heilige Geest en begaan zij de onvergefelijke zonde.

In het volgende artikel zullen wij een controverse met betrekking tot Rome behandelen die zich kort na 11 september 2001 voordeed.

„Wij leven in een tijd waarin het leven het kostbaarst en het meest betekenisvol is. Het einde van alle dingen is nabij. Verbijsterende ontwikkelingen zullen zich voortdurend voor onze ogen onvouwen; want onzichtbare machten zijn werkzaam en openbaren een intense activiteit. De machten der duisternis uit de diepte oefenen invloed uit op menselijke werktuigen, en boze mensen werken samen met boze engelen om oorlog te voeren tegen de geboden van God en het geloof van Jezus; tegelijkertijd oefent een macht van boven invloed uit op hen die zich aan goddelijke invloeden willen overgeven, en het volk van God werkt samen met hemelse wezens. Niets minder dan waarachtig, oprecht geloof zal bestand zijn tegen de beproeving die in deze laatste dagen over iedere menselijke ziel zal komen om haar te toetsen en te beproeven. God moet onze toevlucht zijn; wij kunnen niet vertrouwen op vorm, belijdenis, ceremonie of positie, noch denken dat wij, omdat wij de naam hebben te leven, in staat zullen zijn stand te houden op de dag der beproeving. Alles wat geschud kan worden, zal geschud worden, en de dingen die door de bedriegerijen en misleidingen van deze laatste dagen niet geschud kunnen worden, zullen blijven. Veranker de ziel aan de eeuwige Rots; want alleen in Christus zal veiligheid zijn. Jezus beschreef de dagen waarin wij leven als dagen van gevaar. Hij zei: ‘Gelijk de dagen van Noach waren, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn. Want gelijk zij in de dagen vóór de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk uitgevende, tot op de dag dat Noach in de ark ging, en het niet bemerkten, totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn.’ ‘Evenzo ook, gelijk het was in de dagen van Lot: zij aten, zij dronken, zij kochten, zij verkochten, zij plantten, zij bouwden; maar op dezelfde dag dat Lot uit Sodom wegging, regende het vuur en zwavel van de hemel en verloor hen allen. Op dezelfde wijze zal het zijn op de dag waarop de Zoon des mensen geopenbaard wordt.’ ‘Wanneer nu de Zoon des mensen zal komen in Zijn heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon van Zijn heerlijkheid; en vóór Hem zullen al de volken verzameld worden; en Hij zal hen van elkaar scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt; en Hij zal de schapen aan Zijn rechterhand zetten, maar de bokken aan de linker. Dan zal de Koning zeggen tot hen die aan Zijn rechterhand zijn: Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk dat voor u bereid is van de grondlegging der wereld af.’ Onze levenswandel in dit leven zal onze eeuwige bestemming daar beslissen; het is aan ons om te bepalen of wij zullen zijn met hen die het Koninkrijk van God beërven, dan wel met hen die heengaan in de buitenste duisternis. God heeft in alles voor onze zaligheid voorzien; laten wij ons dan ten nutte maken van hetgeen tegen oneindige prijs is verworven. ‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.’” Youth Instructor, 3 augustus 1893.

